A.E. Talaia BRC19690100_098

98

BIBLIOTECA BALAGUER Villanueva y Geltrú

agrupació excursionista atalaia

FEDERADOS A:
federación catalana de montaña
federación catalana de esquí
comité de exploraciones subterráneas de cataluña
asociación española de camping y caravana

CARRER ANSELM CLAVE, 3 - TELEFON 2931257 - VILANOVA I LA GELTRU

CIRCULAR PER ALS SOCIS

GENER DEL 1969

De curset jovenil a secció jovenil?

Fa molt de temps, que tenim l'intenció d'organitzar un curset jovenil dintre l'A. E. Atalaia, dubtavem que pogues tenir éxit, pero ens varem decidir, i per l'Octubre del 1967 el varem començar. Per donar una mica d'estímul als possibles participants, varem establir una puntuació i una classificació, de forma que els dos participants que sumessin més punts, serien obsequiats amb un viatge als Alps Francesos.

S'inscrigueren un total de 23 nois i noies, el promig d'assistència a excursions i reunions ha sigut d'uns 15. La puntuació aconseguida per cada un d'ells és: M.ª Assumpta Baig i Isidre Poch, 1.440 punts; Eduard Camarós, 1.410; Antoni Cutillas, 1.340; Josep Bruna, 1.300; Josep Candela, 1.170; Nuri Albà, 1.160; Jordi Candela, 1.140; Gabriel Pons, 1.080; Jordi Artigas, 920; Enric Garriga, 890; Montserrat Vidal, 850; Rosa Ricart, 840; Pere Ballonga, 800; M.ª Carme Barceló, 500; Montserrat Soriano, 200; Pere Carbonell, 100; Carles Carbonell, 100; Josep Vilanova, 100; Xavier Carrasco, J. A. Pons, J. M.ª Plana i Francesc Barceló amb 0 punts. Aquesta puntuació ve donada en funció del nombre d'excursions realitzades per cada participant i per la voluntat demostrada.

Acabat ja el curset, a tots ens sabia greu, semblava que ens teniem de separar per no veuren's més. Era el fruit d'haver passat junts, fred, calor, cansament, gana, emocions, fruir dels paissatges, en fi, haver conviscut dies d'excursió que recordarem molt de temps. Entre tots varem decidir organitzar un viatge als Alps de forma que en lloc d'anar-hi solament els dos de màxima puntuació hi poguessim anar tots plegats. Es varen estudiar les posibles dificultats i tots varem estar d'acord en treballar el màxim per aconseguir-ho. Varem començar i el projecte i organització és ja un fet. Les dates i l'itinerari escollit per el viatge a realitzar amb autocar el mes d'Agost del 1969 son els següents:

Dia 5: Vilanova - Valence (França)
Dia 6: Valence - Chamonix
Dia 7: Chamonix
Dia 8: Chamonix
Dia 9: Chamonix
Dia 10: Chamonix

A.E. TALAIA
BIBLIOTECA
ARXIU

Dia 11: Chamonix - Zermatt (Suissa)
Dia 12: Zermatt
Dia 13: Zermatt
Dia 14: Zermatt
Dia 15: Zermatt - Lago Magiore - Torino (Itàlia)
Dia 16: Torino - Niza - Marsella
Dia 17: Marsella - Perpinyà - Vilanova

Durant l'estància a Chamonix està projectada l'ascensió al Montblanch si és possible.

De moment, l'organitzar aquest viatge, manté units a aquesta colla de joves, continuen sortin d'excursió junts a la muntanya, realitzen activitats per a recollir diners.

Amb tot això, creiem que no n'hi ha prou, l'Entitat necessita una Secció o Grup Jovenil i permanent, amb autonomia propia, naturalment supervisada, amb ganes de realitzar activitats. Els objectius primordials d'aquest Grup o Secció, serien que tots els seus components adquirissin uns coneixements bàsics que tot excursionista hauria de saber, captar nous joves per a l'excursionisme, i formar gent que més endavant poguessin participar en les juntes de l'Entitat.

Tot el que diem, està ja en projecte i serà presentat a la junta, si és aprobat, ho exposarem amb tot detall en aquest butlletí i començarem inmediatament que sigui possible.

M. i M.

De Vilanova als Alps

per JOSEP BLANES

Són aquestes lletres el resum d'una excursió que havem celebrat una colla e companys de la nostra Agrupació durant les vacances d'enguany.

De moment, i per començar, el dia 4, a la tarda, els organitzadors van avisar a tothom que en lloc de sortir a les 3 de la matinada, sortiríem a les 9, perquè el xofer de l'autocar, en Cristòfor, no tenia encara el passaport ni la carta verda de ruta. Tot plegat, que sortíem de Barcelona cap a França al voltant de les 12 del migdia. Per si un cas, arribant a Figueres, es va resoldre de proveïr el nostre farcit rebost amb dues garrafes de vi negre. Era del tot necessari per mantenir la gresca i fer força xirinola. Travessem la frontera, sense entrebancs. A l'hora, però, de canviar pessetes per francs, vam tornar a l'autocar amb cara de pomes agres. Aquella va ésser la primera "nit del lloro" i es va passar bivaquejant al peu de la carretera, prop de Valence. Seguim l'endemà per Grenoble, Chambery i Albertville, fins que en una forta pujada abans d'arribar a Megève va ésser convenient donar al cotxe una hora de repós. Començava a fumejar. Nosaltres —ganàpies— aprofitarem l'estona per fer unes carreres de barques al riu que baixava per aquells indrets. A començaments de la tarda arribem a Chamonix,amb una fam que ens arbolava. En Marcel.lí i jo que ja haviem estat a Xamonix, donant-nos-le d'experts, fem carregar a tothom les motxilles, paquets i bosses, tot asegurant que el Camping era molt a prop. Quan arribem no trobem l'entrada. Però si és tancat!! Un petit cartell ens diu "Interdit au Camping Danger d'inondations". I, ara, què farem? Després d'unes llargues gestions, decidim anar al camping de "Les Pelerins", uns quilòmetres més avall.

Ja instal.lats, creiem convenient, abans de pujar al Mont-Blanc, tenir un dia d'esplai, aprofitant-lo per comprar el que convingués i escriure postals. La visita a alguns establiments comercials feia que quan ens trobàvem, poséssim cara d'esglaiats. Tots els preus eren astronòmics. Exemples: un gerro de cervesa: 50 ptes. i una butaca al cine per veure "Les Etoiles du Midi": 72 ptes. I Ja som al quart dia. Una bona colla, carregats amb les motxilles plenes de tiberi, piolets, cordes i crampons, ens presentem a l'estació dels Pelerins per anar a Les Houches, i començar la pujada al Mont-Blanc. Són les cinc del matí del dia 8... i quarts de sis... i les sis... i quarts de set. I el tren? Que no passava a les cinc? Però si som divendres, i la guia de l'estació diu que passarà a les set!! ...!!! Aquella no és pas la darrera estona que passem esperant, perquè, arribant a Les Houches, havem de fer més de mitja hora de cua al Teleféric, que ens portarà a Vellevue i més tard al cremallera que remuntarà fins al Nid de l'Aigle. Aquí és on, veritablement, comença l'ascensió.

Sota nostre ja esclaten les "crevasses" de la propera Gelera de Bionassay, i l'aspecte ja és d'alta muntanya. Carregats com anàvem i la lentitud que imposa anar en un grup d'onze, fa que aquella llarga grimpada a plé sol no s'acabi mai. Mal de cap, set, calor, cansament, peus llagats, etc., fa que arribem al Refugi de Gouter, a 3.817 mts., gairabé esgotats. Revifats per un bon tiveri a base de molta llauna i sobres de sopa, anem a dormir a quarts de nou. Dèiem dormir? En el lloc de sis ens fan col.locar onze, com si fossim arengades, fent que la temperatura augmentés fins a fer-nos sortir dels sacs i dormir en calçotets. Tot i això no poguérem aclucar l'ull. A quarts de tres ens llevem, i després de fer una queixelada, col.locar-nos els crampons i encordar-nos sortim del refugi il.luminats per la llum de les llinternes. Encara és fosc. Tres cordades de vilanovins, a excepció d'en Cuéllar i la Rosa Ricart que es queden al refugi, comencem a remuntar, fent cap al Dôme

du Gouter, a 4.304 mts. quan ja ha sortit el sol. El pendent es redreça i el vent fred i els síntomes inicials de mal de muntanya fan que en Lluís Daviu i la seva esposa M.ª Pilar es quedin a la cabana Vallot, a 4.362 mts., acompanyats del qui suscriu.

Dues cordades continuen l'ascensió seguint les Bosses du Dromadaire i per la darrera i espolada cresta que porta fins al cim. Per fi, a les 12 del matí és assolit el Mont-Blanc, amb els seus 4.807 mts. d'altitud, pels companys Marcel.lí Ferrer i la seva esposa Margarida Paterna, Assumpta Baig, Núria Albà, Ricard Artigas i Isidre Poch. La panoràmica és superba, tenint a primer terme el Mont Maudit i el Mont Blanc de Tacul, a la dreta la vessant italiana, amb la vall de Cormayeur, més lluny la Dent du Geant, les Grands Jorasses i l'Aiguille Verte, més a sota la regió de Les Aiguilles amb el Grepon i la coneguda silueta de l'Aiguille du Midi, al fons Chamonix i al darrer terme les Aiguilles Rouges i Le Brevent. Una ullada final als llunyans cims suïssos de la regió del Valais i abans d'empendre el retorn, les consegüens fotografies i pel.lícules del grup. La devallada és forta però el goig d'haver aconseguit el cim fa que no es noti tant el cansament, fins que tots reunits altra vegada arribem al refugi de Gouter, a les 3 de la tarda. Ni temps hi ha de fer un piscolabis. A quarts de sis surt l'últim cremallera i queda un bon tros de baixada desgrimpant, situació que fa que les noies poc avesades en aquest afer prenguin moltes precaucions. Prop de les cinc de la tarda ni esma tenim de mirar el rellotge. Arribem al Nid de l'Aigle esgotats i mig corcats, amb una fam que ens fa regirar tots els racons de les motxilles i menjar-nos les escorrialles.

L'arribada a Les Pelerins és apoteòsica, car els qui han quedat al Campament ens han vingut a rebre a l'estació amb tanta xirinola que fa que els francesos ens mirin estranyats. Tenim un dia de repós a Xamonix, que aprofitem per visitar la Mer de Glace i les seves Grutes de Glaç. A l'endemà emprenem el viatge a Suïssa. Traspassem la frontera a Vallorcine sense dificultats, continuant fins a Visp on deixem l'autocar i muntem al cremallera que ens portarà a Zermatt.

Ja damunt el tren, el jovent s'encarrega de començar la gresca, una cançó darrera l'altra, fent-se notar el nostre alegre caràcter celtibèric amb els engomats i silenciosos suïssos i anglesos que teníem al voltant. A Zermatt el temps ja no és amic nostre, i la seva bariació fa que hàgim de dinar dins les tendes. La pluja i la boira no ens deixen ni un moment. Cal, doncs, no perdre el temps. Hom ha decidit muntar una "timba" i per tot arreu surten jocs de cartes, organitzant-se llargues partides de "Ramiro". L'inseguretat del temps fa que no hi hagi massa ganes de pujar al Cervino, ja que encara no l'havem pogut veure. Sempre té enganxat un núvol. Aprofitem l'ocasió per visitar el Cementiri i el Museu Alpí, així com anar a prendre la cervesa al Cafè du Pont. Ens decidim a fer l'endemà una excursió fins a la Hornlihutte, però encara no havíem tombat el Llac Negre quan va començar a ploure, i hem de tornar ràpidament a ixoplogar-nos a l'estació del Telefèris. Es decideix fer la devallada i, pluja un altre cop!! Més avall, a la vila de Blatten, on ens quedem a dinar, irònicament llueix un sol esplèndid en un cel blavíssim, això sí, l'esvelta i altiva silueta del Cervino, completament tapada.

Vist el temps, marxarem un dia abans del que teniem previst, i la sortida de Suïssa i l'entrada a Itàlia la fem enmig d'una forta tempesta. A mitja tarda, sense haver dinat, fem parada a Baveno, una vila al costat del llac Maggiore, encara que aquest ens l'imaginem, puix que la boira i la mitja foscor que hi ha, no permeten veure'l si no és per les seves voreres. Arribem al camping de Torino, a quarts d'una de la nit, i com a salutació, quan ja dormíem, va esclatar una tempesta de les més fortes que recordem. Fins i tot algunes tendes feien aigües. Sort del'aixopluc de l'autocar. Torino, crec que a la majoria de nosaltres ens va fer una pobre impressió, potser accentuat per la quasi total deserció dels seus habitants, que havien aprofitat el dia de festa de Santa Maria per marxar de la ciutat. L'aspecte fosc i brut dels edificis, alguns "pa-

De Vilanova als Alps

lacetti" mig enrunats i els comerços tancats va fer que passéssim un dia prou avorrit, sols eixugat en part per un dinar esplèndid a base de la clàssica "pizza" italiana. Poca història té la resta del viatge.

Al dia següent ens aturàvem a Cuneo per comprar regals i "souvenirs" i a la tarda, ja dins de França, visitem Nice, corre-cuita, perquè s'ha de fer cap a Marsella aquella mateixa nit, que, cal dir, la vam passar en vetlla, tombant pels voltants del port. L'endemà ens aturàvem a Seté i després a Figueres, per dinar. Havent passat la frontera quasi sense aturarnos. Els civils amb prou feines van regirar res.

L'acte final d'aquesta memorable excursió va tenir lloc fent un tomb a la Rambla de Vilanova, cantant amb tota la força que ens quedava les caramelles que vam composar en aquest viatge, la darrera estrofa de les quals diu:

"Som un grup de l'Atalaia
que havem pujat al Mont-Blanc.
Havem fet el turista amb poca vista
i tornem sense "calés".